

slechts langzaam aan. Toen Flechtheim Duitschland verliet en in Londen een nieuwe kunsthandel opende, nam hij deze kostbaarheden mede.

Flechtheim stierf spoedig daarop en deze prachtige plastieken van Degas kwamen in handen van een Parijschen kunsthandelaar. Nu staan deze betooverende beeldhouwwerken in het Stedelijk Museum op de tentoonstelling „Rondom Rodin” en worden door duizenden verheugde menschen bewonderd.

Leopold Lindenbaum

Aanteekening van de redactie

Er is vóór 1926 nog een tentoonstelling van plastieken van Degas bekend en wel in 1921 in de Galerie Hébrard te Parijs. Een deel van de wasplastieken schijnt echter aan het zwerfen te zijn geraakt. Degas zelf heeft slechts éénmaal een beeld geëxposeerd en wel de „Danseres in costuum”, waarvan het Museum Boymans thans een van de zes (?) bronzen exemplaren, het hierbij afgebeelde, verwierf. Het eerste exemplaar was te zien geweest op de tentoonstelling van Onafhankelijken te Parijs in 1884. De afgietsels van de 72 wasfiguren werden door den restaurator en gieter A. A. Hébrard te Parijs gemaakt (van de kleine bronzen 20 exemplaren).

DE NIEUWE BREITNER

IN ROTTERDAM

Het Museum Boymans heeft een Breitner verworven, een liggend naakt. Hij, de Rotterdammer, was daar nog slecht vertegenwoordigd, zooals er Karsen en Verster, die trits, door Verwey eens in één adem genoemd en

beschreven, in Boymans de glorie niet verkondigen van dat prachtig tijdvak waarin hartstochtelijker dan in dat van hun voorgangers geschilderd werd, warmer ook, menschelijker en met de trillingen van een bewogen innerlijk, dat door de doorbraak der tachtigers was aangegrepen en omgewoeld. Het groote naakt dat Bastert eens — omstreeks 1898? — op het atelier verworven had en nu uit diens nalatenschap kon worden aangekocht, heeft die verzadiging van licht, die volle schemering van nuanceeringen, die het rijper werk van Breitner vóór zijn matter worden, vóór die trieste worsteling naar bezieling, kenmerkt. Als een blauwwitte sneeuwverstuiving ligt het laken als in een vlaag gekreukeld en gedeukt. Daarop het naakt, met de knieën iets naar voren opgetrokken, met de armen onder het wat hooger liggend hoofd. Het lijkt door het iets zwaarder aanzetten bij dien rossen haargloed te zijn begonnen en dan met breede vegen, soms ook met het paletmes naar de voeten te zijn uitgestreken. Een warm lichaam. Het deelt de realiteiten waar het licht mee speelt alle mede. De schaduwen om het buikgedeelte zijn maar even donkerder en toch onzeker en niet vast, als verschoven zij onder het ademen. Zoo werd het licht ook gevolgd bij borst en armholte, waar het leven kloppend bleef en stroomend en de huid van een soepelheid, die nauwelijks gezien, maar wel gevoeld kan worden. Daarachter bleef de wand donker, een bruinig zwart; langs het lichaam duiden de contouren, haastig en — als in een krijtschets — onderbroken slechts de richtingen aan, versterken soms ook hier en daar het rythme, of verhevigen door het contrast de matblauwe